

07 — DEKOMPOZICIJA IKEBANE

Membrana zvučnika na ormariću poigrava od oponašanja trombona; to Vsevolod obznanjuje da je tu.

„Slušam te“, prodrao se Sergej.

„Izolovao si?“

„Da i uporedio uzorke. Isti su.“

„Očekivano.“

Za razliku od centrifuge koja ima svoj savršeni zuj, vorteks je tanko drkalo sa neprijatnom sklonošću da otima epruvetu iz ruke nanoseći zglobovima dobro znanu bol. Još par trzaja i mali mutikaša je utihnuo. Od prvih dana Sergej je mrzeo tu odvratnu napravu pa nije propustio priliku da joj još jednom pokaže jezik. Spakovao je uzorke u frižider i sada je mogao da se pozabavi telima koja su čekala na pokretnoj traci.

„I previše isti“, dobacio je dok je izlazio iz laba.

Putem do kontrolne sobe pokušao je da zvižduće, ali usne su mu bile suve. To ga je podsetilo na zadnje pijanstvo sa kolegama. Smestio se u stolicu, povukao polugu i motor je zabrujao; traka se pomerila za jedno mesto unevši prvu mušteriju u kapelu. Pritisnuo je crveno dugme i sečiva su počela da izleću praveći od tela hrpu rezanaca. Prethodno su bila isušena pa je seckanje išlo glatko. Dalji proces je u potpunosti automatizovan: klip gura rezance u levak, padajući tučak ih sabija u komoru, ona se ispunjava kiselinama i hermetički zatvara, temperatura i pritisak rastu zbog čega mora da pazi na limit inače ode sve u tandariju. Posle sušenja u uslovima vakuuma dobija se prah koji zatim preuzima pakerica. Kesice su sa slikom majke Zemlje. I izdvojena voda se čuva, bidestiluje se i njome pune plastične boce, takođe sa slikom majke Zemlje. Ekologija brate, ništa se ne baca, samo je život zanavek potrošna roba.

Iz presabiranja prenulo ga je zvrndanje telefona na stolu. Zgrabio je slušalicu.

„E?“

„Drži se toga“, Vsevolod je zvučao strogo, „znam da ti nije lako da se odupreš.“

„Da gospodaru.“

Tela je bilo previše kao da je epidemija, a nigde ni slovca o tome. Krilo se, i to je Sergeju, starom inadžiji, bilo dovoljno da počne da njuška na svoju ruku.

Naučnik u njemu još uvek nije bio mrtav. Tokom godina nagomilao je opremu, odbačenu kao zastarelu, na crno i za male pare, ali dovoljnu da pomoću nje dođe do solidnih rezultata. Čak je i par radova objavio, doduše u manje važnim časopisima. Ovog puta je imao pravu bombu, još par provera moliću lepo, ali uprkos tome nije mogao da se ne pozabavi problemom smrtnosti koja je dahtala za vratom.

„Pričaj ti šta hoćeš, znam ja dobro šta ću“, stisnutih usana šapnuo je Vsevolodu.

Dobar je, podne je, lešine su prah, a tek oko dva stižu nova tela. Ima vremena da se malo poigra. Bacio se na dalju izolaciju doguravši do 60 minuta inkubacije na sobnoj temperaturi, taman koliko da i sam dane dušom. Napio se rastvora sa elektrolitima, skinuo do pojasa, podesio tajmer i prilegao u solarijum. Stavio je masku i uključio uređaj za smešu gasova.

Vsevolod mu je došao u san.

„Jeli smo lešine i jeli jedni druge usled prenamnoženja. Kada je brojnost populacija osetno opala proizvodnja hrane nije mogla da se obнови; sirota planeta je bila ojađena, a neophodna znanja zaboravljena, ili spaljena. Morala je da se razvije nova sposobnost i dovoljno je bilo da

je stekne samo jedna jedinka. Ti si taj koji će to da pokaže. Ne srljaj u dalje!“

Na pustom drumu stajala je žena duge raspuštene kose. Probudio se.

Stigla su nova tela, ali neka čekaju, on nije mogao. Dovršio je prečišćavanje. Kontrolnu DNK i uzorke iz tela tretirao je paletom restrikcioni enzima. Srce mu je zaigralo kada ih je pustio na gel. Vsevolod je stajao pored i igrao se sa nepovezanim zvučnikom.

„Brinem se za tebe. Nadam se da bar nisi trtljao okolo.“

„Trtljao sam kao i uvek“, hteo je da mu kaže.

Pre neki dan se obrljavio sa Sašom, kolegom dekompozitorom iz susedne „sušare“, a taj je baš ljubopitljiv.

„I mutikaša“, pomislio je gledajući u vorteks.

„Ma ne.“

„Odoh“, reče Vsevolod, „imam neku proslavu.“

Žedan je, a flašica prazna. Dobro. Ima pravo da se posluži i proizvoda svoje kuće, mada mu je uvek malo tuga. Otpio je gutljaj, a zatim sipao nešto praha i promućkao.

„Za vašu dušu“, reče i nakrenu. Sa slikom majke Zemlje.

Kada je namestio gel i uključio UV lampu kako bi na fotografiji dobio trake, jasno je video: DNK mrtvih imala je traku više od kontrole. Virus, i to takav da se ugrađuje u majčinu DNK, nokautira gen i ćao. Ali kako uspeva da se probije i kako se razmnožava kada automatski ubija žrtvu? Za iznenadnom mučninom usledila je vrtoglavica. Pružio je ruku da cugne još malo, ali se zaustavio. Nema frke, prioni bi se možda održali, ali virusi ne. A gas? Nešto ga je udarilo i izgubio je svest.

Saša je stajao iza njega sa povećom palicom u rukama. Tu su i dvojica bezbednjaka i starac koji je prčkao nešto sa Sergejevim uzorcima. Imao je pipetman veličine olovke i prenosio je njime po kap na traku

uređaja veličine mobilnog telefona. Videvši ovo Sergej je poskočio, ali su ga čvrsto zgrabili ispod ruku.

„Nije dovr...“, uspeo je da istisne iz sebe pre nego što su mu zalepili traku preko usta.

„Uspeo si i to peške“, reče starac i pokaza displej, „DNK iz mitoplasta. Naših dragih mitohondrija koje nam život daju.“

Nečim su ga uboli i u njegovom umu mrak je nagrnuo sa svih strana.

Velika prostorija obasjana svetlošću i frenetičan aplauz koji ne prestaje. Svi su tu: njegovi roditelji, razni rođaci, prijatelji, poznanici, nasmejanih lica. I njegovi mrtvi nisu izostavljeni, a među njima, na podijumu, za govornicom, Vsevolod, njegov omiljeni profesor sa studija. Tužno ga je pogledao.

„Virus je konstruisan.“

„Ali zašto?“

„Kontrola brojnosti. Da se ne ponovi.“

Stvarnost se krila iza jednog treptaja, ali u njoj su samo živi bili tu. Prostorija je bila zajednički solarijum sa velikom veštačkom zvezdom koja je visila sa plafona. Neki su rutinski raširili ruke i upijali svetlost, bilo je vreme za večeru, ali nekolicinu je zahvatila panika i sumanuto su nasrtali na vrata koja su bila čvrsto zamandaljena. Svakim trenom intenzitet svetlosti je bio sve veći. Sergej je okupio bližnje i toplo ih izgrlio.

„Jedna žena nam je svima majka. Ne brinite. Ona nas čeka. Svu svoju decu.“